զմեզ ի տուն իւր. և դարձաւ ունայն։ Այսէն եկին ի միտս դիպուածք նախնեաց զանազանք ի գրոց սրբոց և յարտաքնոց պատմութեանց. Նախ, առածն իմաստասիրաց հնագունից. յորոց յիշմանէն եւ թաղծեցայ եւ յուսադրեցայ։ Ցարեալ անտի՝ նշմարեցի բացագոյն ի ծայր գեղջն գեկեղեցի քարաշէն և մեծածախ. դիմեցի ստէպ առ այն, զուցէ զոք գտանիցէի, գոնէ ի տեղեկանալ զուրանոր լինելոյս. և ահա խոզարած ոմն ածէր զսակաւ խոզեան, և իսկոյն ի տեսանելն զմեզ՝ թողեալ զխոզեանն ի փախուստ դարձաւ. որոյ զհետ պընդեալ սպասաւորին՝ հագիւ դարձոյց, ասելով. Ծանօթք քահանայի գեղջս եմք, և ոչ օտարք կամ վնասակարք։ Իսկ ի խօսակցելն ընդ նմա՝ գտի արդարեւ բիրտ, սոպռ, կոպիտ, տառ և տմարդի, և արժանի գործոյն ևեթ իւրոյ. զոր մեծաւ աղերսմամբ և չողոքորդութեամբ հաւանեցուցի մուծանել զմեզ ի խուղ իւր. առ որ մտեալ՝ ափսոսացի զաղաչանս այնպիսւոյ առն զարարեալս, վասն այնպիսւոյ տան աղբալւոյ, ժահահոտի և տղմամածի ի կաթլեաց առաստաղին. ուր անբաւութիւն ճանճից, որք գրեթէ յակն մարդոյ մտանէին, և լուոց ոչ սակաւ բազմութիւն. և ոչ իմն տեղի հանգստեան կամ աթոռիկ մի նստելոյ։ Ցեցեալ ուրեմն յորմն և ի գաւազանս՝ սխրագին վարանէի. զի ի խոնաւութենէ զգենլեաց՝ սառուցեալ ղողայր բոլոր մարմինս, և ի կափկափմանէ ատամանցս հազիւ բաւէի խօսել, և թուէր թէ քաղիւր ոգիս, և իցէր արդ արդ վերահասեալ կէտ վերջին կենիս (կենացս)։

Ցայսմ տաժանման մինչ կայի, ոչ գիտեմ ո՛րպէս՝ մրափեցի, և տեսի յանուրջս զՍուրբն Կայեթանոս, այնու զգեստիւ որով նկարեցեալն է ի մատրանն պալատին իմոյ. որ զուարթագունիւ դիմաւ ասաց ցիս. Ընդէ՞ր այդքան վհատիս. քաջալերեաց, մի երկնչիր. արտաքոյ վտանգի ես։ Ի լսել ըզբանս զայս յուսադրական, իբրեւ կամէի փարիլ ի ճնդութենէ զոտիւք Սըրբոյն, սահեցեալ յորմոյն յոր յեցեալն էի, անկայ ի գետին, և զարթեայ։ Ի սկսանելս գոհանալ զԱստուծոյ և զՍրբոյն, յանկարծ լուայ զդոփիւն ոտից երիվարաց և զձայնս խօսից մարդկան առ դրանն, և երկեայ յոյժ. համարելով թէ խնդրակք իցէին զկնի հասեալք. և զի՞նչ իցէր յուսալի, եթէ ոչ կամ ըմբռնումն կամ անողորմ սպանումն. և յանձնեալ զիս Աստուծոյ և սրբոց խնամակալուացս, ակնկալէի արտագործութեան կարծեացս։ Իբրեւ մտադրաբար ուշ եդեալ բանից նոցա, զի լեհերէն ասէին ցխոզարածն, «մազապուրծք գրեթէ զերծաք ի ձեռաց Սվէտաց, եթէ չէաք աճապարեալք ի փախուստ, անկարծիք յափշտակեալք իցէին զձիս, թերեւս և զմեզ». զոգի առի, և իբր ի վտանգէ մահուան փրծանեցեալ՝ կազդուրեցայ։ Ասէ ցնոսա խոզարածն. Է աստ ի խղիս ոմն փախստական ի Սվէտաց. և թէ ով ոք իցէ չգիտեմ. բայց թուի թէ մեծատուն ոմն իցէ։ Ապա մի ոմն յիկելոցն եմուտ ի ներքս. և հայեցեալ յիս՝ քաղաքավարօրէն ողջունեաց, և ստորայարեաց. Տէր, չէ այս վասն քո տեղի. խնդրեմ, եթէ հաճեսցիս, մատիցես ի տուն իմ և հանգիցես. զի տեսանեմ զտէրդ կարի խոնճեցեալ և վշտացեալ։ Շնորհակալութեամբ հանդերձ հետեւեցայ նմա. յորժամ ի տունն մտի և տեսի